

Sygn. akt II Cz 409/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy S.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usług (...) z o.o. z siedzibą

w P.

w przedmiocie zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 77/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 409/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim oddalił wniosek pozwanego Przedsiębiorstwa Usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od apelacji z powodu niewykazania, że nie ma dostatecznych środków na jej uiszczenie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez zwolnienie powoda od opłaty od apelacji, względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wskazano, że oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych było bezzasadne z uwagi na okoliczność, iż wnioskodawca znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można podzielić zarzutu skarżącego, jakoby oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych było bezzasadne z powodu niewykazania niemożności ich poniesienia. Jak stanowi art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) warunkiem koniecznym do przyznania zwolnienia od kosztów sądowych osobie prawnej jest wykazanie przez nią, że nie ma ona dostatecznych środków na ich uiszczenie. Oznacza to, że nie są wystarczające same twierdzenia wnioskodawcy dotyczące jego sytuacji

materialnej, lecz konieczne jest wykazanie tych twierdzeń. W wykonaniu tego zobowiązania wnioskodawca przedłożył m.in. odpis bilansu i rachunku zysku i strat Spółki za 2013 r. oraz za pierwsze półrocze 2014 r., zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu za rok 2014, z których to dokumentów wynika, iż w okresach tych poniósł stratę finansową. Nadto pozwany przedłożył informację z banków, z których wynika, że posiada wobec nich zobowiązania kredytowe, które są na bieżąco spłacane.

Należy uznać, że samo poniesienie straty nie jest jednak wystarczające do uznania niemożności poniesienia kosztów sądowych i to tak w niewielkiej kwocie jak nieco ponad 1.000 zł. Jak wynika bowiem z przedłożonych dokumentów, na dzień 31 grudnia 2013 r. skarżący uzyskał przychód ze sprzedaży produktów w wysokości 1.878.294,05 zł, a na dzień 30 czerwca 2014 r. – w kwocie 557.532,48 zł. Strata z działalności gospodarczej za 2013 r. została wygenerowana jedynie poprzez koszty finansowe w postaci odsetek od zobowiązań pieniężnych. Nadto, jak wynika z ww. dokumentów, oprócz tego, że pozwany posiada wolne środki pieniężne w kwocie 461,45 zł (na dzień 30 czerwca 2014 r.), spłaca na bieżąco raty kredytów bankowych.

Powyższe wskazuje, że wbrew twierdzeniom skarżącego, wnioskodawca posiada lub też jest w stanie wygenerować środki finansowe na uiszczenie kosztów sądowych w tak niewielkiej wysokości, co wynika z faktu, że nadal prowadzi działalność gospodarczą na dużą skalę, która generuje wysoki przychód. Obciążenia wnioskodawcy z tytułu zobowiązań wobec instytucji kredytowych nie mogą wyprzedzać zobowiązań publicznoprawnych. Należy podkreślić, iż wnioskodawca nie wykazał swoich twierdzeń, iż nie ma dostępu do tych środków, jak również tego, że składniki jego majątku zostały zajęte w toku egzekucji komorniczych.

Tym samym należy uznać, że wnioskodawca nie dopełnił wystarczających czynności, aby uprawdopodobnić okoliczności, na których oparł swój wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

W tym stanie rzeczy oddalenie przedmiotowego wniosku znalazło całkowite uzasadnienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.